

Arbejderne, at Lønningerne maa ned. Og det til Trods for, at det er ubestrideligt, at Arbejdernes Lønninger fra 1920 til Dato er faldet med 40 pCt. eller mere end Pristallet, der kun er gaaet 33 pCt. ned. Endelig kommer dertil, at adskillige Fag i indeværende Aar, nemlig inden Pristallet pr. August viste Nedgang, havde givet forlods Afkald paa 3 pCt. Der er altsaa ingen, der med Rimelighed kan forlange, at Arbejderne skal gaa yderligere ned, og fra Arbejdernes Side er der vist al god Villie til at være med at bringe Ofre for at faa en Løsning paa Krisen. Det er da ogsaa saaledes, at ude omkring paa Arbejdspladserne, hvor Forholdet er det, at dette eller hint Arbejde kan tilføres den paagældende Virksomhed, hvis der kan ske visse Ændringer i Lønningerne, har man paa mangfoldige Omraader forhandlet sig til Rette.

Det ligger da nær at spørge: Har Lønningerne da nu en saadan Højde, at der er Rimelighed i Kravet om, at de skal længere ned? Jeg tilhører jo et af de Fag, hvis Lønninger er i Mellemlassen — det paa- staas i alt Fald af Arbejdsgiverne —, og jeg kan erindre, at en af vore Direktører for faa Aar siden i en Indberetning til Toldlovsudvalget skrev, at dette Fag maatte have særlig dygtige og paalidelige Arbejdere og derfor maatte betale en noget højere Arbejds løn. Jeg skal lige nævne nogle Tal, der viser, hvor høj Arbejds lønnen er. Faglærte Pottmagere, altsaa faglærte Arbejdere, har 1 Kr. 04 Ø. i Timeløn; Specialarbejdere, beskæftigede ved Specialmaskiner, har en Timeløn paa 94 Ø.; Arbejds mændene har en Timeløn paa 92 Ø. og Kvinder en Timeløn paa 53 Ø. Det vil altsaa sige, at for saa vidt der arbejdes 48 Timer om Ugen, har Kvinderne 28 Kr. om Ugen, Arbejds mændene 46 Kr. og de faglærte Arbejdere 52 Kr. Nu vil jeg gerne spørge, om man tror, at disse Lønninger er af en saadan Højde, at det er muligt nogenlunde at eksistere for dem, og jeg vil navnlig spørge den højtærede Indenrigsminister, hvorledes han vilde være stillet, hvis han skulde leve for Lønninger svarende til dem, jeg her har nævnt. Hvis man tager Lønningerne her i København, ser vi, at Arbejds mændene har 1 Kr. 06 Ø. i Timen og Kvinderne 59 Ø. Det vil altsaa sige, at Arbejds mændene har 50 Kr. 88 Ø. og Kvinderne 28 Kr. 32 Ø., og det er Arbejdsmandslønninger, som saa langt fra er de laveste, der er adskillige Arbejdsmandslønninger, der ligger betydelig lavere. Nu er jeg klar over, at den højtærede Indenrigsminister vil tage Statistikken og finde ud af

den Gennemsnitsbetaling, der ydes, men da beder jeg om, at man vil lægge Mærke til, at Arbejds lønningerne slet ikke er steget i Forhold til den udbetalte Løn, men at det er Arbejdets *Tempo*, der er steget ganske betydeligt. Jeg skal blot give nogle enkelte Eksempler fra min egen Industri, som jeg kender meget nøje. Hvis man f. Eks. tager Drejerlønnen, altsaa den faglærte Arbejders Løn, er den f. Eks. for en Kaffekande, steget fra 42 til 46 Ø. plus 4 pCt. Man vil deraf se, at denne Talen om den stærke Stigning i Arbejds lønnen — jeg kunde nævne mange flere Eksempler — intet har paa sig. Forholdet er det, at det er Arbejds tempoet, der er steget. Hvis man ser paa Arbejds lønnen for den samme Kaffekande hele Industrien igennem, saa var den i 1914 1 Kr. 37 Ø.; den er nu 2 Kr. 61 Ø. Altsaa, Arbejds lønnen hele Industrien igennem, for ufaglærte, faglærte, Malere og Drejere, viser i det hele en Stigning paa 1 Kr. 24 Ø. Men Udsalgsprisen er steget fra 4 Kr. 75 Ø. i 1914 til 11½ Kr. i Dag. Arbejds lønnen er kun steget 1 Kr. 24 Ø.; Udsalgsprisen er steget 6 Kr. 75 Ø. Ser man saa paa Avancen, som Detailhandleren eller Porcelæns handleren har for at sælge den paagældende Vare, saa var den i 1914 1 Kr. 42 Ø., den er i Dag 3 Kr. 83 Ø. Man vil deraf se, at det slet ikke er Arbejds lønningerne, det er galt med, det er Omkostningerne, Salgsomkostningerne indenfor Industrien, og Omkostningerne ved at faa Varen leveret ud til den, der skal købe den. Derfor havde det været meget rimeligere, om den højtærede Regering havde meddelt Arbejds giverfor eningen, og ikke Arbejderne, at man var villig til at gaa ind i en Forhandling om Indskrænkning af Produktionsomkostningerne, for det maa man jo ikke glemme, at Direktørgager og lignende slet ikke er faldet i Forhold til, hvad Arbejds lønningerne er faldet. Jeg skal f. Eks. nævne en af vore Porcelænsfabrikker, hvor Forholdet er det, at dens Handelsomkostningskonto er steget fra 1920 til i Dag med 150 000 Kr. til Trods for, at Arbejds lønningerne er gaaet ned med 40 pCt. Detailhandleravancen er mere end fordoblet i de forløbne 10—12 Aar, mens Arbejdernes Løn kun er steget med 70 pCt. Jeg tror derfor, det havde været rimeligst, om Regeringen havde set det som sin Opgave at være med til at bringe Produktionsomkostningerne ned, ikke Arbejds lønningerne eller alene Arbejds lønningerne, men navnlig de Ting, jeg her har nævnt.

Endelig har Regeringen tilbudt at medvirke som Mægler mellem Arbejdere og